

ГРУПА 4

Вірменія — Україна — 0:0.
Росія — Ісландія — 1:0.
Андорра — Франція — 0:1.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

	I	V	N	P	M	O
1. УКРАЇНА	7	4	3	0	12-3	15
2. Франція	7	4	2	1	11-6	14
3. Росія	7	4	0	3	17-10	12
4. Ісландія	7	3	3	1	7-3	12
5. Вірменія	7	1	2	4	3-10	5
6. Андорра	7	0	0	7	2-20	0

НУЛЬОВІ

ВРАЖЕННЯ ВІД НУЛЬОВОЇ ГРИ

№ 60 (483). Четвер, 10 червня 1999 року

Засновано в березні 1991 року

Український футбол

ПАВАЛЬ

Ціна вільна

видання газети

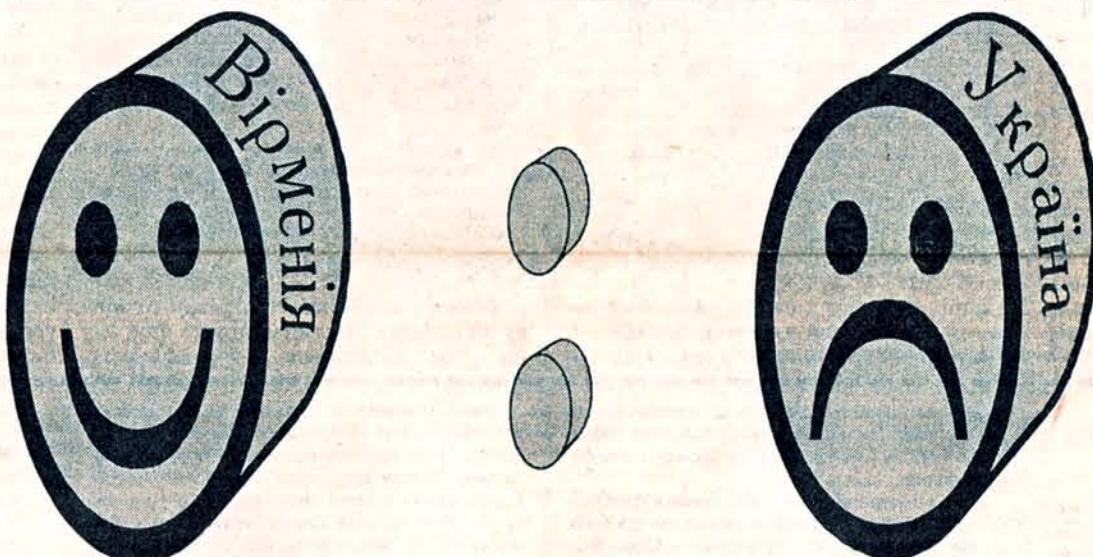
Виходить тричі на тиждень (вівторок, четвер, субота)

ПІСЛЯ руїн Ленінського канала Ереван видається справжньою оазою. Тисячолітнє місто жило своїм життям — розмірним, неквапним. Майже ніщо у вірменській столиці не сповідало про матч з українською національною дружиною — лише написи та плашки біля "Раздану" та напівсонні місцеві "бізнесмени", котрі пропонували купити футбольну атрибутику обох країн. Щоправда, погода зміливалась над Вірменією, і спека, яка ще пару днів тому поzagаяла в тінь усе живе, нині спала.

Великим було бажання побачити не лише Ереван, до речі — найстаріше місто на всьому терені колишнього СРСР, а й головний стадіон країни — "Раздан". Але побачене, м'яко кажучи, не вразило — ні сам стадіон, ні якість футбольного поля.

На прес-конференції, що відбулась за кілька годин до матчу, один з наставників нашої збірної Володимир Веремеєв відзначив, що газон в дуже неприглядному вигляді. Окрім поля, представників ЗМІ цікавили й кадрові проблеми в обох збірних. Веремеєв повідомив, що Шовковський, який пропустив гру з андоррцями, не зможе взяти участі й у цьому поєдинку, а замість нього під пропори збірної викликаний інший київський динамівець

Наш спеціальний кореспондент Дмитро Коротков передає з Еревана

— В'ячеслав Кернозенко, який разом з Воробйовим та Лавренцівим утворили своєрідний воротарський тріумвірат. Крім Шовковського, в матчі також не візьме участі Й Косовський, якого не було і в попередньому поєдинку.

Цю інформацію від Веремеєва ми отримали, спілкуючись виключно на українській, рідній мові, а не на російській, звичній для вірменів. Чому? Можете не повірити, але це справді так: розпочинаючи прес-конференцію, представники вірменської футбольної федерації спілкувалися лише

вірменською мовою, перекладача не було зовсім і запитання головному тренерові закавказців Сурену Барсегяну, як, до речі, й відповіді на них, зували також тільки вірменською. Представники українських мас-медіа, зрозуміло ж, обурились такою неповагою. І це в країні, де всіляко вихваляється гостинністю господарів! Але нам відповіли, що ті питання та відповіді українською сторону не стосуються. Ось тоді ми також проявили характер, спілкуючись із нашим тренером тільки рідною мовою. Тут, нарешті, "гостинні" вірмени

"прозріли" й пішли на компроміс, запропонувавши використовувати російську мову.

І яке ж було їхне здивування, коли вони дізналися, що український журналістський загін прибув до Вірменії не за свої власні гривні, а за кошти федерації футболу. Вони висловили своє захоплення — нам, і недовіру — своїй федерації, которая запевняла вірменські ЗМІ, що українські мас-медіа прибули до Еревана за спонсорські кошти. Представники вірменської футбольної федерації опинились не в дуже прямому становищі. Але тут не-

сподівано на виручку вірменським футбольним функціонерам прийшов Володимир Веремеєв, який, подібно Соломонові, зауважив: якщо збірна цієї країни буде часто перемагати і грاثи на тому рівні, що й збірна України, вірменським журналістам будуть приділяти більше уваги.

Признаємо, настій після невдалої гри нашої "молодіжки" трішки підудав. Хоча, з іншого боку, ця нічия мала (й повинна була!) насторожити нашу національну дружину, додати їй психологічної енергії, щоб відрізнювати за себе та "за того хлопця".

Але початок зустрічі не дав оптимізму нам. Матч почався в повільному темпі, який був, скоріше, на користь господарів. До небезпечних моментів справа майже не доходила — з обох боків. Але якщо від вірменів очікувати чогось гостроатакуючого не доводилося, то відверта пасивність українських спортсменів була малозрозумілою. Единим реальним моментом у першій половині був удар Андрія Шевченка в стійку воріт суперника. Ще запам'яталася само-віддана гра оборонців суперника, котрі "кістими" лягали під мяч. Одверто кажучи, іншого від них і не очікували.

Закінчення на 2-3 стор.

Туристична фірма "ІГОЛЬН" представляє Євро-2000

— міжнародний туризм;
— навчання у Великій Британії та Франції;

Контактний телефон
в Одесі
(0482) 63-12-10, 60-82-41.

— діагностика і лікування в Західній Європі;
— міжнародні спортивні програми.

НУЛЬОВІ ВРАЖЕННЯ ВІД НУЛЬОВОЇ ГРИ

ЧЕМПІОНАТ ЄВРОПИ-2000. ВІДБІРКОВИЙ ТУРНІР. ГРУПА 4

(ЗАКІНЧЕННЯ.
Початок на 1 стор.).

Структурна побудова нашої команди не змінилася після перемоги над збірною Андорри: і Воробйов, і Цихмейструк вийшли з перших хвилин зустрічі. Але те, що вдалося зробити з піренейцями, з вірменами не вдавалося. Не пішла команда гра, якою завжди славиться збірна та "Динамо". А перетягування ковдри на себе окремими виконавцями лише призводило до більшого хаосу в наших тактичних лавах. Не пішла гра і в Шевченка, а Ребров, який вдало провів попередню зустріч, у звітній несподівано "загубився".

Після перших хвилин поєдинку газон "Раздан", що й до гри мав не дуже привабливий вигляд, перетворився на колгоспне поле, на якому тільки-но скосили кукурудзу. Але будемо відвертими до кінця: за подібних умов діяли обидва колективи. Арбітраж також залишив бажати крацього, хоча "прозорих" помилок допущено не було.

За такої невтішної картини команди пішли на перерву, залишивши надії та сподівання на другий тайм. Українські команди — зокрема, "Динамо" — часто називають "друготаймовими". За перерву колектив може передбудуватися, зробити потрібні висновки. Чекали цього їй від нашої збірної. І перші хвилини другого тайму засвідчили, що

ВІТРИНА СУПЕРНИЦТВА

Вірменія — Україна — 0:0.

9 травня. Єреван. Стадіон "Раздан". 20000 глядачів.

Суддя: Р.-Е.Боджі (Італія).

Вірменія: Березовський, Т.Петросян (Григорян, 60), Хачатрян-к, Овсепян, Оганесян (Мкртчян, 46), Варданян, А.Петросян, Восканян, А.Саркисян, Шахгельдян, Мікаелян (Арутюнян, 46). Тренер: Сурен Барсегян.

Україна: Воробйов, Лужний-к, Микитин, Головко, Ващук, Дмитрулін, Цихмейструк, Попов (Коновалов, 36), Гусин, Шевченко (Кардаш, 80), Ребров (Скаченко, 75). Тренер: Йожеф Сабо.

Попередження: Ващук (19), Саркисян (81).

0	Голи	0
0	Перший тайм	0
4	Удари	12
3	Перший тайм	5
0	Із них у площину воріт	4
0	Перший тайм	2
1	Кутові	9
1	Перший тайм	2
14	Штрафні	11
8	Перший тайм	6
0	Положення поза грою	2
0	Перший тайм	0
1	Попередження	1
0	Перший тайм	1

9-а хвилина: Саркисян стрімко проходить правим флангом у штрафний майданчик і подає

хlopці вийшли з серйозними намірами — принаймні так тоді здавалося. Темп трохи зріс, українці стали більше

— Воробйов у кидку забирає м'яч у вірменського нападника.

12-а хвилина: Ребров на лінії штрафного майданчика дотепно пропускає м'яч на Шевченка, проте Андрій влучає в штангу.

13-а хвилина: після подачі кутового з право-го флангу Попов б'є по воротах у падінні, та м'яч пролітає поруч із стійкою.

17-а хвилина: з лінії штрафного майданчика з підкруткою б'є Гусин — м'яч пролітає поруч зі стійкою.

28-а хвилина: сильного удару здалеку завдає Восканян — повз ворота.

36-а хвилина: Т.Петросян сильно б'є з-за меж штрафного майданчика — Воробйов у кидку в правому нижньому куті воріт забирає м'яча.

45-а хвилина: після подачі Дмитруліна з право-го флангу Гусин з 10 метрів б'є по воротах головово, і тільки близькіша реакція Березовського рятує збірну Вірменії від голу.

47-а хвилина: двічі поспіль українці втрачують нагоду відкрити рахунок у зустрічі. Спочатку сам на сам із голкіпером вийшов Шевченко, проте забарвився з ударом і не зумів переграти Березовського, а за кілька секунд небезпечно з близької відстані бив Ребров — воротар відбив м'яча.

56-а хвилина: Коновалов з-за меж штрафного майданчика з розвороту б'є по воротах — Березовський у карколомному кидку вибиває м'яч з правої "дев'ятки" на кутовий.

90-а хвилина: удар відчав Лужного — повз ворота.

Шевченкові. А далі почалося те, що було в поєдинку з ісландцями, та й з тими ж таки вірменами — марні розрізнені намагання хоч щось створити, бетонована оборона господарів... Час спливав, залишаючи гіркий присмак розчарування та образи. За наших, на наших. Скільки вже сказано про невміння збірної України проходити ешелоновану оборону (яка в Єревані, відверто кажучи, й не була надміру непрохідною). Скільки зроблено правильних висновків, скільки сивого волосся з'явилось в наших тренерів, — але ми й досі топчемося на місці, залишаючись, здебільшого, біля розбитого корита. Вірмени — наш "злий геній" — не показали в цій грі абсолютно нічого. Такі дії раніше називали "антифутболом". Але саме вони здатні приносити результат, особливо проти команд на кшталт нашої.

Ми самі собі звели п'єдестал після осіннього європейського циклу. Ми самі ж, своїми ж руками чи то пак — ногами його ж розвалили. Маючи такі прекрасні шанси, ми примудрились їх розтринькати. Ми насміхались з неприхованим сарказмом над росіянами, а нині самі себе виставили на посміхування.

Що ж, маємо те, що маємо. А точніше, не маємо нічого. Цікаво, чим тепер наші наставники, які полюбляють усе докладно аргументувати, пояснять цю нічию. Нічию, що гірше поразки!

Росія — Ісландія — 1:0 (1:0).
9 червня. Москва. Стадіон "Динамо". 36000 глядачів.

Суддя: М.Токат (Туреччина).

Росія: Филимонов, Хлестов, Варламов (Яновський, 56), Онопко, Семак (Булатов, 45), О.Смертін, Карпин, Хохлов, Тихонов, Безчастних (Цимбалар, 71), Панов.

Ісландія: Б.Кристенсон, Хельгассон, Грейдарссон (Адольфссон, 60), Йонссон (Колвідссон, 45), Мартейнsson, Р.Кристинsson, Гуннарссон (Хельгуссон, 82), Сверріссон, Сигурдссон, Гудйонссон, Дадассон.

Гол: Карпин (44).

Попередження: Карпин (90).

Росія давно так не "гуляла", як у ніч із суботи на неділю. Дачники роз'їхалися по фазендах, а ті, що залишилися вдома пізньої години, зручно вмостившися біля телеприймачів, спостерігали історичну подію — перемогу над актуальним чемпіоном світу, та ще й на його полі. Москва в цей час неначе вимерла. Але близько першої години ночі почалося грандіозне святкування. У різних кінцях російської столиці в повітря здіймалися сотні освітлювальних ракет, на вулицю висипали палкі фанати, що тісно не з'ясовували, хто за який клуб уболіває, а єдиним багатотисячним гуртом пройшли по Тверській. У міських фонтанах і ставках, де купатися суворо заборонено, приймали водні процедури ошалілі від щастя прихильники футболу і ніхто зі стражів порядку навіть не намагався припинити це "неподобство". До самого ранку "гуділи" імпровізовані дискотеки...

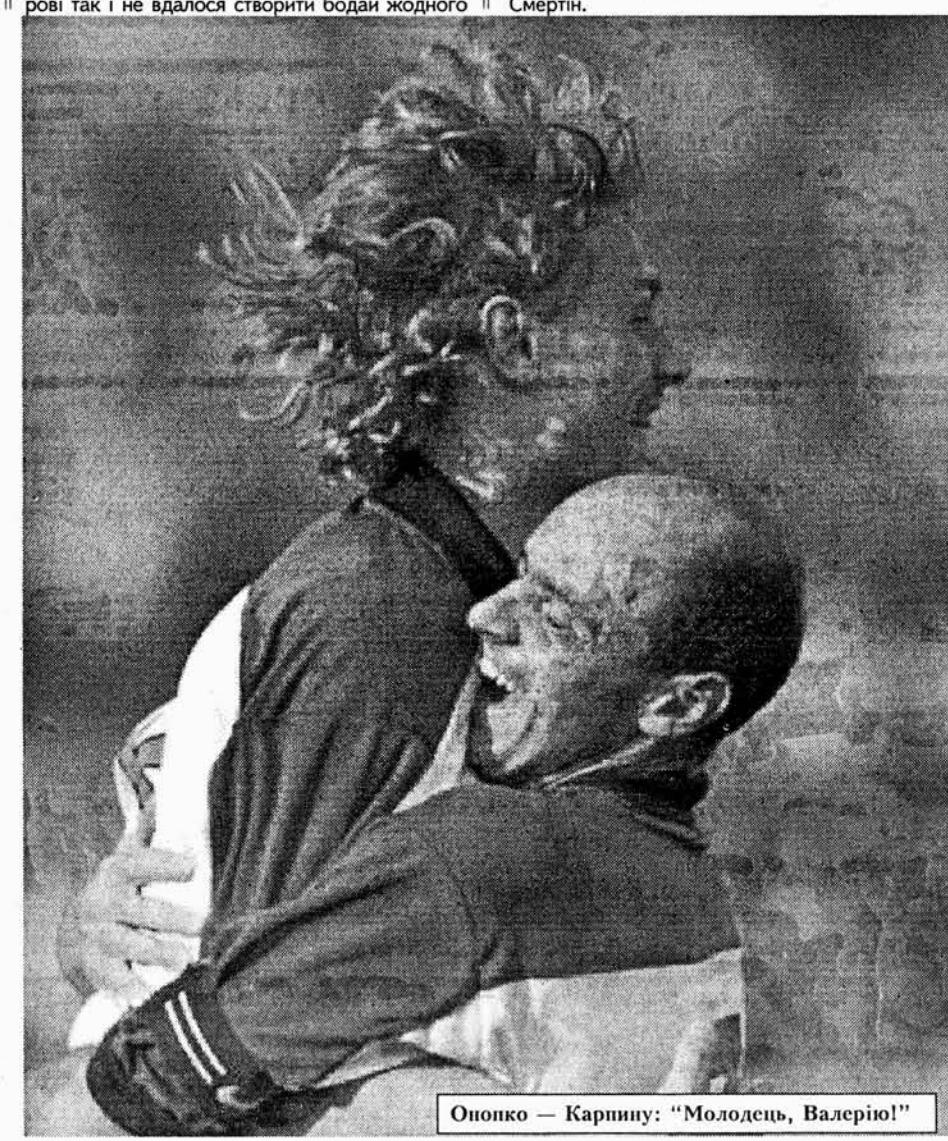
Після перемоги над французами підопічні Олега Романцева з хорошим настроєм вийшли в середу на поле стадіону "Динамо", де їм простиювали ісландці, котрі успішно зіграли напередодні проти вірменів і піднялися на другу сходинку турнірної таблиці четвертої групи, давши зрозуміти всім конкурентам, що вони теж не пропо-виступили у фінальній частині Євро-2000.

Гра пройшла за великої ігрової та територіальної переваги росіян. Хоча перемога їм далається нелегко. Господарі використали ледь не єдину голеву ситуацію. На 44-й хвилині проході Варламова лівим флангом закінчився передачею в район одинадцятиметрової позначки. На своєму шляху м'яч торкнувся голови Йонссона й одлетів до Карпіна, який теж головою вкотлотив м'яч у ворота Кристинсона. А до того збірна Росії турбувалася голкіпера гостей лише дальніми ударами, з якими він справлявся бездоганно. Запам'ятали лише два епізоди, що схвилювали багатотисячну глядачу аудиторію. Першо-

го разу на рикошет од оборонця вчасно зреагував голкіпер гостей. А пізніше головою небезпечно пробив Онопко, та м'яч пройшов над по-перечною.

Проти лідера збірної Росії Панова футболність Ісландії діяла досить жорстко ще до того, як він отримував м'яч. За весь матч Олександрові так і не вдалося створити бодай жодного

головного моменту. А ісландцям удача ледь не посміхнулася на 86-й хвилині. Дадассон виграв боротьбу на другому поверсі і спрямував передачу у вільну зону, куди набігав Хельгуссон. Однак ціною травми перешкодив суперників пробити по воротах Филимонов один з наймобільніших гравців російської збірної Олексій Смертін.

Онопко — Карпіну: "Молодець, Валерію!"

Андорра — Франція — 0:1 (0:0).

9 червня. Барселона. 8600 глядачів.

Суддя: М.Росс (Ліві, Ірландія).

Андорра: Альварес, Пол, Рамірес, Т.Ліма, І.Ліма, Ч.Гарсія (Йонас, 70), Гонсалес, Сонехе, Руйс, Хіменес (І.Гарсія, 89), Лучено (Мартін, 77).
Франція: Раме, Карамбе, Лебеф, Десай, Кандела, Богосян, Петі (Вієйра, 56), Вільтор, Дорасо (Пірес, 60), Дюгаррі, Аньєлька.
Гол: Лебеф (85, з пенальті).
Вилучення: Дюгаррі (24), Т.Ліма (86).

Гол центрального оборонця лондонського "Челсі" Франка Лебефа врятував підопічних Роже Лемера від ганебної нічиєї із явним аутсайдером четвертої відбіркової групи. Після цієї перемоги чемпіони світу зберігають реальний шанс потрапити на Євро-2000, минаючи серію плей-офів.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

	І	В	Н	П	М	О
1. Україна	7	4	3	0	12-3	15
2. Франція	7	4	2	1	11-6	14
3. Росія	7	4	0	3	17-10	12
4. Ісландія	7	3	3	1	7-3	12
5. Вірменія	7	1	2	4	3-10	5
6. Андорра	7	0	0	7	2-20	0

Середня результативність туру: 0,67 м'яча за гру.

Середня результативність турніру: 2,48 м'яча за гру.

Середня відвідуваність туру: 21533 глядачі на гру.

Найкращі бомбардири: Карпін — 4 м'ячі, Безчастних (обидва — Росія), Ребров (Україна) — по 3 м'ячі.

Наступні матчі: 4 вересня: Україна — Франція, Ісландія — Андорра, Росія — Вірменія.

КАТАСТРОФА В ГЮМРІ

Вірменія — Україна — 1:1 (1:0).
 8 червня. Гюмрі. Муніципальний стадіон.
 2000 глядачів. 20 градусів.

Суддя: Р. Бек (Ліхтенштейн), Р. Аппензелер, Б. Бахман (обидва — Швейцарія).

Делегат УЄФА: А. Понне (Бельгія).

Вірменія: Бабаян, Мінасян (Мелютян, 61), Нариманян, Дохоян, Хачатрян (М. Ерзумян, 76), Александян, Дженадян, Акопян, Восканян, Арт. Карапян, Арам Карапян, Запасні Гаялян, Б. Григорян, С. Ерзумян, Хакарян, А. Григорян. Тренер: Варужан Сукіасян.

Україна: Романенко, Першин, Яксманський, Балицький, Доценко (Митрофанов, 46), Котов, Черняк, Кріпак (Платонов, 65), Зубов, Тимощук, Венглинський. Запасні: Перхук, Скоропад, Олексієнко, Головко, Воробей. Тренер: Віктор Колотов.

Голи: Акопян (13), Митрофанов (47).

Попередження: Черняк (35), Балицький (49), Зубов (85).

Вилучення: Черняк (50), Восканян (79).

Гідної заміни немає у нашої головної команди. Скільки б ми не пішлися успіхами першої збірної, в її майбутнє доводиться дивитися з сумом: за останні два роки серед підопічних Сабо не з'явлюється жодного нового імені. Віз тягнути ті, хто становив основу "молодіжки" чотирі п'ять років тому. Нинішня молодіжна збірна не в змозі порадувати старших товаришів — зірок, бодай потенціальніх, у них немає.

Є досить прикладів (останній — харківський "Металіст" у національній першості), коли команда без зірок досягають певних успіхів, але це — команди, які ведуть тренувальний процес упродовж майже цілого року й доводять взаємодію гравців до автоматизму. Інша річ — збірна. Її гра базується на особистостях. Інший варіант — побудова збірної на базі одного клубу. Ані першого, ані другого в молодіжній збірній немає. Й яким би талановитим тренером не був Віктор Колотов, створити діючий механізм з одинадцять посередніх гравців за тиждень він аж ніяк не зможе.

Яка збірна, таке й ставлення до неї. Пригадайте 95-і рік, коли в "молодіжці" були Шевченко і Кі — тоді до неї ставилися приймінне не гірше, ніж до головної команди. Сьогодні збірна № 2 залишилася поза увагою керівництва нашого футболу. Чого вартий факт, що команда Колотова змушена була чекати в аеропорті кілька годин й виїхала до Єревана лише опівночі за київським часом! Ось і поміркуйте, чи могла добре зіграти команда, що (за вірменським часом) о пів на п'я-

ту ранку прибула в Єреван, а вже о 13-й годині виїхала в двогодинну подорож до Гюмрі! Цікаво, чи знали про це ті, хто планував вілит?

До речі, не змогла скласти повну картину гри наша команда й група представників українських ЗМІ в той час, коли збірна Колотова виходила на поле, ми роздивлялися гірські пейзажі на шляху до Гюмрі. Зазвичай за таких випадків пишуть "мілувалися", але мілуватися було нічим: ми знаходилися в місцевості, яка одніадцять років тому опинилася в епіцентрі землетрусу. Аналогічне враження було й від Гюмрі: колишній Ленінакан через війну та кризу 90-х так і не зміг відновитися. Значна частина населення досі живе у вагончиках...

На матч ми потрапили, коли перший тайм уже завершився й на табло світилися цифри 1:0 на користь Вірменії. Отже, про перебіг подій довелося дізнатися безпосередньо в тренерів нашої команди. За їхніми свідченнями, перша половина проходила за повної переваги української збірної. Уже на 5-й хвилині була нагода відзначитись, коли майже на лінії штрафного майданчика збили Зубова, але голкіпер господарів відвів загрозу. Щодо м'яча, забитого в наші ворота, то його можна назвати випадковим. Чи не перший простріл вірменів призвів до помилок центральних оборонців української збірної... Надалі на полі діяла лише одна команда — наша, та постійні непорозуміння між гравцями та лініями привели до того, що рахунок залишився не на нашу користь.

Про другий тайм. Він почався з масованих атак команди Колотова. Активно вступив у гру Митрофанов, що замінив Доценка, і вже на 47-й хвилині скористався помилкою двох оборонців суперника, які не зрозуміли один одного під час передачі. Удар низом і — 1:1. Такий бурхливий початок дав нагоду сподіватися на перемогу збірної України. Але вже наступні події примусили скоригувати плани.

З перших хвилин було помітно головні козирі й недоліки обох збірних. Українська майже всього дослала за рахунок переваги в мобільності. Вірменська — завдяки неабиякій техніці володіння м'ячем. Господарі треба було позбавити м'яча, але саме це наші зробити не змогли: не вміючи застосовувати колективний відбір, вони діяли жорстко й навіть грубо. За один з таких, зовсім необов'язкових прийомів Черняк на 50-й хвилині отримав другу жовту картку й залишив поле.

Не можна сказати, що малюнок гри після вилучення суттєво змінився. Але напад української збірної трохи відтягнувся назад і його атаки втрачали гостроту. Він проводив десяти хвилин точилася

проти боротьба, без особливих загроз обом воротам. Винятковою була 54 хвилина, коли Зубов завершив флангову атаку ударом головою, але пробив вище воріт. Зазначу, що флангові проходи з подальшим наїском у штрафний майданчик були фактично єдиною схемою, за якою діяв напад команди Колотова. І вона могла б принести користь, якби не низький рівень виконавської майстерності українських футbolістів: навіть за відверто слабкою вірменською оборони вони не могли поцілити у ворота.

Господарі перехопили ініціативу близько 60-ї хвилини. І вже невдовзі створили найнебезпечніший момент біля наших воріт у другому таймі. На 63-й хвилині Арт. Карапян здійснив прохід з центра поля до нашого штрафного майданчика, обігравши чотирьох українців, і "поклав" м'яч у правий нижній кут воріт. Романенко, який в цілому провів зустріч невідповідно, цього разу був на висоті.

Упродовж наступних десяти хвилин вірмені проявили ще дві масовані атаки, але ударам Хачатряна й Карамяна-1 бракували влучності. "Десятку" господарів треба виокремити особливо: граючи переднього форварда, він постійно вигравав дуелі в наших оборонців й "десятки" української збірної — Тимощука, який часто опинявся поруч з Карамяном.

Якщо Карамяна-1 вдало впорався з обов'язками лідера, то в нашій команді такого гравця не було. Лідерський потенціал мають Кріпак і Зубов, але перший був зовсім непомітним, через що його замінили, а в другого нічого не виходило — до 72-ї хвилини. Саме на цій хвилині Зубов отримав м'яча, перебуваючи на одинці з воротарем. Але розпорядитись ним, як слід, він не зміг. Після цього донеччині активізувався й повів за собою команду. На 79-й хвилині він навіть забив м'яч у падінні головою, але суддя зафіксував офсайд. Хвилиною потому Зубов зновував на вістрі атаки, але удар у нього не вийшов.

За подібним сценарієм проходили й останні десять хвилин — з тією різницею, що вірменів уже було десятеро, та в справу ралово втурився дощ...

З невеселим настроєм залишила Гюмрі українська делегація. Сподівання на успіх й лідерство української збірної в групі не віправдалися. Якщо відверто — наша молодіжка фактично вибула з боротьби за путівку до Сіднея. Ми вишили до Єревана, а за вікнами залишилися руїни колишнього Ленінакана. Десь у цих руїнах поховані і наші надії.

Віктор КОЛОТОВ (старший тренер молодіжної збірної України):

— Головна причина невдачі — в нас самих. Наші футbolісти в складних умовах не змогли проявити характер. У нас була важка дорога, через яку не склалася підготовка до при. У підsumку — не вистачило швидкості. Але те, що мої хлопці не проявили характеру, дивно навіть для мене. Будемо робити висновки.

— Чи вдалося з користю використати час після контрольної зустрічі з "Поліссям"?

— Ні, багато гравців через хворобу не пройшли повноцінного збору. А головне — команда не була психологічно налаштована на боротьбу.

— Які були кадрові проблеми?

— Травмовані Ящук і Дранов. Тільки відновлюється Воробей. А в Олійнику помер батько, і я його відпустив.

— Ви грали з одним нападником через брак потрібних виконавців?

— Чому з одним? У нападі також мали діяти Венглинський та Тимощук. І взагалі — нині атакувати й оборонятися мають усі.

— Платонов вийшов на поле, щоб підсилити пів оборону та висунути в передню лінію Венглинського. Чому ця схема не спрацювала?

— Вважаю, що Платонов із своїм завданням упорався. Ми вийшли вперед, забивши "чистий" м'яч. Але арбітр вигадав якесь порушення.

— Участі Головка в матчі не планувалася?

— Після вилучення ми вже більше думали про оборону, тому послуги ще одного нападника не знадобилися.

— Чи не існує в команді військового синдрому?

— Гадаю, він залишається в свідомості футbolістів як наслідок психологічної підготовки в клубах. Там вони думають — як не програти, а не як виграти.

— Становище збірної погіршилось. Чи є в неї шанс на боротьбі за путівку до Сіднея?

— Я скажу хлопцям, що нічого ще не втрачено й треба боротися. Труднощів багато, в тому числі й штучно створених. Але все, що залежить од нас, ми намагатимося зробити.

— Чи є гравці для підсилення команди?

— Я сподіваюся перш за все на відновлення нині травмованих. Вони мають підсилити команду.

— Який головний висновок мусить зробити футbolісти після цієї гри?

— Треба, нарешті, ставати професіоналами.

Дмитро КОРОТКОВ.
 (Спеціальний кореспондент
 "Українського футболу").

Гюмрі. (Телефоном).

ГРУПА 8

Югославія — Мальта — 7:0 (4:0).

200 глядачів.

Голи: Дацай (12), Паунович (21, 52), Кезмон (38), Друлич (41, 82), Вукоманович (50).

Ірландія — Македонія — 0:0.

2000 глядачів.

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

І В Н П М О

1. Хорватія 4 3 1 0 11-2 10
 2. Югославія 4 2 2 0 13-2 8
 3. Ірландія 4 1 3 0 5-4 6
 4. Македонія 4 1 0 3 2-11 3
 5. Мальта 6 1 0 0 5 7-19 3

ГРУПА 9

Естонія — Литва — 0:2 (0:0).

300 глядачів.

Голи: Самусовас (52), Пошкус (84).

Чехія — Шотландія — 3:2 (1:0).

3141 глядачів.

Голи: Досек (8), Хайнц (74), Сьюнко (86) — Томпсон (50), Р.Хьюз (69).

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

І В Н П М О

1. Чехія 7 6 1 2 13-2 13
 2. Литва 7 4 1 2 12-4 13
 3. Бельгія 5 3 1 1 9-4 10
 4. Шотландія 6 1 2 3 6-8 5
 5. Боснія і Герцеговина 5 1 1 3 4-11 4
 6. Естонія 6 0 0 6 3-17 0

ГРУПА 5

Болгарія — Англія — 0:1 (0:0).

20000 глядачів.

Гол: Корт (87).

Люксембург — Польща — 0:4

(0:4).

500 глядачів.

Голи: Матюс (11,22), Соколовський (16), Владарчук (33).

СТАНОВИЩЕ КОМАНД:

І В Н П М О

1. Англія 6 6 0 0 17-0 18
 2. Польща 6 3 2 1 16-10 11
 3. Болгарія 6 2 2 2 10-8 8
 4. Швеція 5 1 0 4 4-9 3
 5. Люксембург 5 0 0 5 0-20 0

СЛІВПАЛО З ЙОГО СОРОКАРІЧЧЯМ"

Якось так повелося у нашому чемпіонаті, що всілякі метаморфози та пертурбації відбуваються або на його початку, або на фінішній прямій. Не стала винятком і нинішня національна першість, точніше її фінальний акорд. Зміни на тренерському містку відбулися в Донецьку та Симферополі. І ось ця "хвиля" докотилася і до Івано-Франківська. Із команди пішов головний тренер Анатолій Заяєв. Але недовго івано-франківці залишились без керманича. За останньою інформацією, "Прикарпаття" очолив Ігор Яворський, який до того керував донецьким "Металургом". Про подробиці цього призначення кореспондент "УФ" розмовляє з начальником команди Анатолієм БОЙКОМ.

— Анатолію Івановичу, схоже, "Прикарпаття" зробило свій вибір?

— Так, новим головним тренером

став Ігор Яворський, який до цього працював у Донецьку, а останнім часом був тимчасово безробітним.

— Із Яворським вже укладено угоду?

— Контракт підписано на один

Степан ЮРЧИШИН:

"ЦЕ НЕ ВКЛАДАЄТЬСЯ В ЖОДНІ РАМКИ!"

І знову "Карпати" опинилися в центрі уваги. Цього разу — навіть не складним фінансовим становищем, до якого вже всі звикли. Проблема, на перший погляд, не така вже й серйозна — вирішили на засіданні Ради ПФЛ проводити матчі Кубка УЄФА за участю "Карпат" у Києві. Вирішили, то й вирішили. Все ж таки у Києві, а не десь там у Баршаві. Але питання в іншому — в ПФЛ пішли шляхом найменшого опору, одним розчерком пера позбавивши Львів та його мешканців від такої довгоочікуваної зустрічі з європейським футболом. Прикро, що через недоліки та недбалість функціонерів потерпалимуть львівські уболівальники та й, власне, сама команда. Неважко здогадатися, як сприймали це рішення в місті Лева прості уболівальники. А ось яка реакція "Карпат"? Про це — у розмові з головним тренером команди Степаном ЮРЧИШИНИМ.

— Степане Федоровичу, схоже, що Львів може залишитися за бортом розіграшу Кубка УЄФА...

— До цього йдеться. Але я не можу зрозуміти цього рішення ПФЛ: це просто не вкладається ні в які рамки! Хлопці перемагали, боролися, здобували че право в чесній боротьбі із серозними суперниками. Здобули... В результаті — мусимо грати не вдома, на рідному стадіоні, а в Києві. Ось і маємо пропаганду футболу в регіонах та державну підтримку...

— Чи змінилося щось у плані фінансування команди?

— Якби ж то... Все по-старому. Чекаємо на краще.

— Але ж футbolісти так можуть і не дочекатися. Уже на оглядині в "Шахтар" подався Семочко...

— А що ми можемо зробити? Немає грошей, тому гравці й відгукуються на пропозиції інших клубів.

— Той же "Шахтар" цікавиться її іншим гравцем "Карпат" — Чижевським...

Розмову вів
Олександр ПАНФІЛОВ.

Алло, Запоріжжя!

У "МЕТАЛУРЗІ" — ЗМІНИ

Восьмий національний фініш, зовсім мало часу залишилося до старта дев'ятого. Звичайно, питання комплектування команд актуальні вже нині. Тренерським складом ФК "Металург" ЗП ухвалене рішення виставити на трансфер голікера Олександра Глущенка, польського гравця — Леоніда Ковалікова, Сергія Коваленка, Віктора Кравченка, Володимира Козленка, Віктора Громова, Володимира Коновалчука.

Повертуються до своїх клубів орендовані Володимир Поліщук, Олексій Моргунов, Сергій Шищенко, Олексій Кулцов. Статус вільного агента отримав Юрій Деміденко. Анатолій Маткевич уже перебуває в дніпропетровському "Дніпро".

Капітан команди Юрій Маркін, радіє всього, продовжує кар'єру в одному із зарубіжних клубів. Крім того, підшукує собі нове місце роботи тренер Сергій Комлев. Його колега Леонід Ключик, який працював у команді, зосередить увагу на роботі у футбольному клубі. Посаду тренера-селекціонера обійняв знайомий за виступами в "Карпатах" Олександр Кулішевич. Саме він і шукає футbolістів, які спроможні замінити виставлених на трансфер і посилити гру команди. Їх прізвища стануть відомі вже найближчим часом.

А тим часом "Металург" відправився на навчально-тренувальний збір у Трускавець, звідки переїде в Івано-Франківськ на зустріч 29 туру з "Прикарпаттям", яка відбудеться 17 червня.

Федір ГРЕБЕНЮК.

Вісті з ПФЛ

З ГІТЕЮ ВІЗНАЧИЛИСЯ. А З ДОНЕЦЬКИМ "МЕТАЛУРГОМ"?

Дивна ситуація невизначеності, що панує в донецькому "Металурзі", не може тривати вічно. Ще й досі клуб не повідомив свій розрахунковий рахунок. Тому з претензіями виступають львівські "Карпати" та київська "Оболонь-ППО", які готові сплатити борг, відповідно до І. Лучкевича та Р. Олійника, та не знають куди пересилати гроші.

Керівництво донецького клубу таож відсутнє: голова Ради засновників клубу Сергій Середа перебуває в Лондоні, президент Олександр Косечів, через хворобу, тимчасово відішов від справ, а віце-президент — Михаїло Косечів — не бере на себе відповідальність.

У цьому випадку керівництво

ПФЛ змушене піти на жорсткі санкції: донецький клуб оштрафовано на 3000 у. о., й він же в десятиденний строк повинен вийти на з'явок із "Карпатами" і "Оболоні-ППО". Якщо й цього разу питання не будуть узгоджені, з команди буде знято шість очок.

Розглянуто справу Гіті (Петринського), який після виступів у Росії повернувся в Україну й почав грати під новим прізвищем, зникнувшим з поля зору свого попереднього клубу. Російська "Зоря" з Ленінська-Кузнецького все ж відшукала свого футbolіста, з яким укладено контракт до кінця 1999 року, й звернулася з претензіями до ПФЛ України.

В українській професійній лізі

відреагували санкціями до порушника: футbolіст Гіті (Петринський) відлучений від будь-яких українських футbolівських змагань.

Тепер йому залишається або завершити свою футбольну кар'єру, або повернутися в Росію.

Водночас стали відомі люди, що "допомогли" Гіті в цій нечесній грі. Усі вони раніше працювали в новомосковському "Металурзі": О. Есін — начальником команди, О. Печорний — віце-президентом із спортивною роботою, В. Дрюченко — віце-президентом із господарської.

Нині вони заснували в Дніпропетровську професійну спілку "Футbolісти України". В інтерв'ю газетярам її керівництво оголосили

рік з варіантом подальшого продовження.

— Хто буде допомагати новому тренерові?

— Нині відомо ім'я лише одного його асистента. Це Ярослав Ватаманюк, наш ветеран.

— Тобто Ярослав закінчив активну кар'єру гравця?

— Поки що ні. Але ця деталь не стане йому на заваді. Інші асистенти тренера стануть відомі найближчим часом.

— Чи будуть кадрові зміни в команді, адже колектив, за великом рахунком, створений із футbolістів, котріх привів ще Анатолій Заяєв?

— Зміни в "Прикарпатті", безумовно, будуть проведені. Але це вже буде в міжсезоння, адже для кадрової "революції" потрібен час. В умовах, які склалися, це робити недоречно, адже нам залишилось зіграти дві надскладні зустрічі в чемпіонаті.

— Новий головний тренер не привів із собою футbolістів.

— Яворський привів сам.

— Зважаючи на складне турнірне становище, в якому опинило-

R. S. "Український футбол" приєднується до численних привітань ювіляру і зичить йому всіляких гараздів та везіння.

Розмову вів
Олександр ПАНФІЛОВ.

Алло, Івано-Франківськ!

Анатолій БОЙКО:

"ПРИЗНАЧЕННЯ ЯВОРСЬКОГО"

"СЛІВПАЛО З ЙОГО СОРОКАРІЧЧЯМ"

ся "Прикарпаття", завдання перед новим наставником може бути тільки одне...

— Так, і це цілком природно та зрозуміло: збереження вищолігової прописки.

— Кілька днів тому в ЗМІ було повідомлення, що кандидатура Ігоря Яворського розглядалася і раніше, однак вона була не приятня футbolістами...

— Говорити можна про що завгодно, адже на кожен товар є свій покупець. А з іншого боку, хіба гравці-професіонали не знайдуть спільну мову із кваліфікованим тренером?

— А що ж із Анатолієм Заяєвим? Із ним розрахувалися?

— Це питання не моє компетенції, а президента клубу.

— Наскільки я знаю, призначення Ігоря Яворського на посаду тренера співпало ще з однією знаменною подією в його житті?

— Саме так: вчора Яворському виповнилося сорок років. З чим ми його й вітаємо!

— Розмову вів
Олександр ПАНФІЛОВ.

— Із Яворським вже укладено угоду?

— Контракт підписано на один

Алло, Симферополь!

"УЛЮБЛЕНА КОМАНДА НАДАЄ МЕНІ ШАНС"

Біля керма симферопольської "Таврії" стала чергова заміна. Зважаючи на стан здоров'я, у відставку подав Валерій Петров. Новим головним тренером призначено відомого в минулому гравця кримського клубу та московського ЦСКА Анатолія Коробочки, котрий до останнього часу представили футbolістам, він відповів на запитання нашого кореспондента.

— Коли отримали запрошення очолити "Таврію"?

— Ще цієї зими "Таврія" та московські армійці одночасно проводили передсезонні збори в Ізраїлі. Я, маючи безпосереднє відношення до симферопольської команди, цікавився станом справ у них, а з місяця тому несподівано пролунав телефонний дзвінок і генеральний директор "Таврії" Рувім Аронов запропонував мені очолити кримчан. Я трохи подумав і вирішив скористатися нагодою — стати тренером команди вищої ліги. Тим паче, що це моя улюбленна команда, котрій я віддав усі один рік як гравець.

— А вам не здається, що виши дівізіони Росії та України різняться між собою?

— У Росії вищий рівень кваліфікації команд. Та й ПФЛ Росії непогано попрацювала над організацією стадіонів, полів та фінансовим забезпеченням команд. Звідси й відповідний рівень турніру.

— Працюючи в Москві, чи стежили за чемпіонатом України та виступами "Таврії"?

— Звичайно, турнірним становищем "Таврії" завжди цікавився. Іншої інформації про команду в Москві немає. Із кримських гравців останнім часом на слуху Гайдаша, Осипова та Антохіна.

— Ви вже підписали контракт?

— Ні, контракту поки немає. Я просто приїхав працювати.

— Які завдання поставлені вам?

— Ніхто мені ніяких завдань не ставив. Дали картбланш, я стараємся зарекомендувати себе якнайкраще.

ДО РЕЧІ! "Таврія" під проводом Анатолія Коробочки почала підготовку до нового сезону. Дворазові тренування на заміській базі чеरгуватимуться з контролними матчами.

Першим спаринг-партнером став севастопольський "Чорноморець", що виступає в другій лізі чемпіонату країни. Команда Анатолія Коробочки почала гру в такому складі: Величко, Дем'яненко, Есин, Доношкін, Смігунов, Леженцев, Опарин, Осипов, Антохін, Гайдаш,

Анатолій КОРОБОЧКА:

"УЛЮБЛЕНА КОМАНДА НАДАЄ МЕНІ ШАНС"

Біля керма симферопольської "Таврії" стала чергова заміна. Зважаючи на стан здоров'я, у відставку подав Валерій Петров. Новим головним тренером призначено відомого в минулому гравця кримського клубу та московського ЦСКА Анатолія Коробочки, котрий до останнього часу представили футbolістам, він відповів на запитання нашого кореспондента.

“ДИНАМО” ЗНОВУ ПОПЕРЕДУ. ЦЬОГО РАЗУ ЛЬВІВСЬКЕ

Після другого туру жодна з команд не втратила шансу боротися за призові місця, а з ним — і за путівки до другої ліги. Напередодні завершальних ігор у групах організатори турніру вирішили внести зміни до регламенту й календаря. Щоб не було “домовленіх” матчів і “підставних” рахунків, ігри за участь чотирьох команд груп “А”, “Б” розпочиналися на різних стадіонах і одночасно. Результати не оголошувалися до закінчення поєдинків.

5 червня — субота

ГРУПА “А”

“Дністер” (Овідіополь) — КХП (Чернігів) — 2:0 (0:0).

Стадіон “Підшипник”. 200 глядачів. 26 градусів.

Судді: В.Курганов, О.Перепелица (обідва — Олександров), М.Мондик (іршава).

Голи: Підвальній (71, 75).

Попередження: Буката (37), Калинський (69) — “К”.

Тривалий час гра проходила на зустрічних курсах і важко було передбачити, до кого більше скильно буде Фортуні. Овідіопольці поталанило більше. Спочатку Підвальній відкрив рахунок, а коли суперник усією командою кинувся відіграватись, він же подівся результат.

“Кристал” (Пархомівка) — “Троянда-Експрес” (Гірка Полонка) — 2:2 (2:2).

Стадіон “Авангард”. 1000 глядачів. 26 градусів.

Судді: О.Первшікін, В.Парадников, Л.Куб’як (усі — Київ).

Голи: Меншиков (18, 29) — Круковець (34, 36).

Попередження: Підлужний (29), Циб (41), Корнющенко (43), Гущин (67), Меншиков (81), Андрієв (82) — Мельник (21), Кіндій (56), Капич (71), Корчмарчук (85).

До 17-ї хвилини реальних шансів відкрити рахунок не мала жодна команда. Та несподіваний удар Меншикова метрів з 30-ти у верхній кут воріт

— і гості повели в рахунку. За десять хвилин цей же форвард подвоїв рахунок. А наприкінці тайму двічі відзначився Круковець, який скористався неузгодженими діями оборонців і воротаря “Кристалу”.

У другому таймі гості весь час затримували гру, намагаючись довести її доничі, яка цілком влаштувалася, щоб посісти перше місце в групі. І досягли свого. Ще цей матч запам’ятався тим, що у ньому було винесено найбільше попереджень — десять.

ПІДСУМКОВА ТАБЛИЦЯ:

	I	V	H	P	M	O
1. Кристал	3	1	2	0	5-4	5
2. Троянда-						
Експрес	3	1	2	0	3-2	5
3. Дністер	3	1	1	1	4-3	4
4. КХП	3	0	1	2	2-5	1

ГРУПА “Б”

“Арсенал” (Харків) — ГПЗ (Варва) — 0:2 (0:1).

Стадіон “Підшипник”. 200 глядачів. 26 градусів.

Судді: В.Онуфер, В.Югас, В.Дуло (усі — Ужгород).

Голи: Григорович (15), Ляшенко (68).

Попередження: Омелянов (20), Гук (38) — Григорович (37).

У першій половині зустрічі футbolісти з Чернігівщини красиво розіграли штрафний і Григорович з близької відстані пропишовнув м’яч у сітку. Другий м’яч був забитий теж після багатоголової комбінації, яку завершив Ляшенко. Щодо харків’ян, то вони мали і в першому, і в другому таймі можливості змінити рахунок, але не точно завершували атаки.

СВХ “Даніка” (Симферополь) — “Динамо” (Львів) — 1:4 (0:0).

Стадіон “Авангард”. 150 глядачів. 26 градусів.

Судді: С.Берізка, О.Деревинський, О.Шмалун (усі — Київ).

Голи: Безуглій (63, 87), Гриценко (58).

Попередження: Нотвин (23), Величко (87) — Ткачук (12), Камінський (72), Нікітенко (80), Нікітчук (82).

Вилучення: Ткачук (53, друге попередження).

АМАТОРСЬКА ЛІГА. ФІНАЛЬНИЙ ТУРНІР

У першому таймі жоден суперник і не досяг успіху. А на початку другого вихідів Будника один на один з воротарем симферопольців Чечоткіним завершився влучним ударом. За четверть години після прострільної передачі Баглая Будника закотив другий м’яч у ворота кримчан. А на 77-й хвилині фантастичний гол здійснив Волков, він пробив по воротах майже від кутового пропорція. І м’яч, описавши дугу, влетів у сітку. За дві хвилини до фінального свистка Будник чітко реалізував одинадцятиметровий, а на передостанній хвилині Войтович довершив розгром суперника.

ПІДСУМКОВА ТАБЛИЦЯ:

	I	V	H	P	M	O
1. Динамо	3	2	1	0	6-2	7
2. ГПЗ	3	2	0	1	4-2	6
3. СВХ						
“Даніка”	3	1	0	2	4-5	3
4. Арсенал	3	0	1	5	0-5	1

6 червня — стикові матчі

За 7-8 місця

“Арсенал” (Харків) — КХП (Чернігів) — 3:0 (0:0).

Стадіон “Підшипник”. 100 глядачів. 27 градусів.

Судді: С.Берізка, О.Деревинський, О.Шмалун (усі — Київ).

Голи: Безуглій (63, 87), Гриценко (58).

Попередження: Нотвин (23), Величко (87) — Ткачук (12), Камінський (72), Нікітенко (80), Нікітчук (82).

Вилучення: Ткачук (53, друге попередження).

За 5-6 місця

СВХ “Даніка” — “Дністер” — 0:3 (0:1).

Стадіон “Підшипник”. 150 глядачів. 27 градусів.

Судді: В.Курганов, О.Перепелица (обідва — Олександров), М.Мондик (іршава).

Голи: Чміль (3), Стародубець (71), Шустов (81).

За 3-4 місця

“Троянда-Експрес” — ГПЗ — 3:6 (1:3).

Стадіон “Авангард”. 700 глядачів. 27 градусів.

Судді: О.Первшікін, В.Парадников, Л.Куб’як (усі — Київ).

Голи: Гоцулак (18), Чабан (52, з пенальті), Поплавський (47) — Кутенко (10), Ляшенко (14), Симоненко (29, 59), Галушка (78), Сірик (88).

На 4-й хвилині Корнєв — ГПЗ не реалізував пенальті.

Попередження: Ткачук (49), Долгов (68), Кондак (55), Ляшенко (65), Перенчук (87) — “В”.

Гірка Полонка: Чабан, Мельник, Поплавський, Круковець, Ткачук (Дячук, 66), Кондратович (Корчмарчук, 79), Долгов, Котик, Лукашенко, Кіндій, Гоцулак (Куц, 85).

Варва: Полтавець, Зубаха, Перенчук, Котенко (Сірик, 59), Корнєв (Шупик, 88), Куцій (Верещинський, 35), Ляшенко, Григорович, Симоненко, Зелінський (Галушка, 46), Кондак.

Вилучення: Романишин (83, друге попередження).

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти. На другому таймі, який волиняни програли з рахунком 2:7, здавалося — гравці “Дністера” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти.

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти. На другому таймі, який волиняни програли з рахунком 2:7, здавалося — гравці “Дністера” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти.

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти.

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти.

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти.

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти.

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів відібрало у них змогу відповісти.

Без центрального оборонця “Троянди-Експрес” сокорічного Володимира Антонюка команда не зуміла організувати оборону. У двох таймах суперник забив по три м’ячі, а міг же більше, якби на четвертій хвилині капітан суперників реалізував пенальті. Після первого тайму, який волиняни програли з рахунком 1:3, здавалося — гравці “Троянди” зуміють отримати перемогу, але відсутність м’ячів ві

Один із нас

“В УКРАЇНІ ДУЖЕ МІЦНА “АРМІЯ” СТАТИСТИКІВ ФУТБОЛУ”

Олександр Іванович Чуйко — заступник голови Українського товариства колекціонерів-футболофілів (УТКФ). 1961 року народження, уродженець Київської області, одружений, має двох доньок, прихильник “Динамо” (Київ) з 1973 року.

Освіта — вища, інженер-електронік з обчислювальної техніки Київського підприємства ОТІ.

Серйозно футболофілюю захопився 1975 року (статистика, колекціонування книжок та програм до матчів). 1997 року на установчих зборах УТКФ обрався членом головного комітету товариства.

Активно листується й обмінюється матеріалами з футболофілами країн закордону. Упорядник країн у статистичному плані книжок: “Динамо” (Київ) у 54-х чемпіонатах СРСР (1936-91), “Динамо” (Київ) у рекордах, подіях, фактах”, “Динамо” (Київ): п'ять чемпіонатів і розиграшів Кубка України”. В “УФ” ще в 1995-96 роках заснував рубрику “Сторінка футболофіла” та “Колекціонер”.

— Олександре, як усе почалося?

— Конкретно сказати, коли “захворів” футболом, як грою, важко. Ще змалку властивали “богів диким командам”, рапунок яких сагав астрономічних розмірів і, як завжди, для повного задоволення не вистачало часу. Але вже тоді вів “бухгалтерію” результатів, було просто цікаво фіксувати її зрівновати. Рахував свої зобичі м'ячі і доробок колег. Були навіть суперечки між нами щодо їхньої кількості. Саме тоді я зацікавився статистикою. Винаходив свої таблиці, реєстри. А коли потрапила до рук книга К.Єсеніна “Футбол: рекорди, парадокси, трагедії...”, то в свої 9 років був дуже здивований, що таке “господарство” вже ведеться на значному професійному й цікавому рівні. Потім пішли календарі-довідники, які “ковтають” цілком з повним аналізом усієї інформації. Уже тоді мав свої “талмузи” й дуже обурювався, коли щось не збігалося.

— Невже має точну інформацію?

— Звичайно, ні. Став постійним читачем спортивних газет, тижневик “Футбол” диставав з перебоями і вважав його основним постачальником для свого “архіву”, який почав поповнюватися особливо інтенсивно після того кубкового фіналу-73, коли наше “Динамо” поступилося “Арарату” 1:2. Успіхи киян у Кубку кубків і Суперкубку-75 ще більше розширили мої “апетити”, почав збирати програмки “Динамо”, довідники, книги...

— Який примірник у своїй колекції вважаєш найкращим?

— Викремите щось важко. Я ніколи не ставив мети якнайбільше зібрати в колекцію довідників чи книг. Захоплення статистикою спонукає мати під руковою потрібні матеріали, а ще краще, коли вони найповніші і видані на високому професійному рівні. Крім довідників Ю.Ландера вважаю найкращими. Успішній, з і мною згодою, “тальмуд”

загалі я вважаю, що в Україні дуже міцна “армія” статистиків-футболофілів: Гнатюк і Жигулін (Кривий Ріг), Яцина (Дніпродзержинськ), Бояренко (Маріуполь), Бабешко (Донецьк), Коржевський (Чернівці), Валерко (Київ), Ляхов (Київ)... Даруйте, якщо назаввав не всіх. А скільки колекціонерів, які мають у своїх “архівах” безцінні матеріали і факти про істо-

ріо команд і футболу в регіонах.

— Напрошуються відразу питання, що вже зараз можна писати історію чи енциклопедію українського футболу...

— А я до чого веду? Українське товариство колекціонерів-футболофілів ставить однією із основних своїх цілей пропаганду українського футболу, допомогу ФФУ (якщо, звичайно, вони потребують її) у створенні літопису і збереженні історії футбольної України. Скільки в нас ентузіастів видає скромні довідники і добірки за свій рахунок! А що це на сьогодні, не буде наголошувасти.

Крім цього, вже, напевно, визріло питання про об’єднання на базі ФФУ і УТКФ всіх українських футбольних статистиків, які в спільними зусиллями компетентних у цій справі людей зможли віднести порядок щодо офіційних змагань усіх рангів. Повинен щорічно виходити офіційний довідник ФФУ, тоді не буде плутанини і розбіжностей у цифрових показниках. А футболофіли завжди допоможуть.

— Напевно, колекціонування — це не тільки захоплення, а й нові знайомства з цікавими людьми?

— Друзів дуже багато. Знаю всіх, серйозно захоплених футболофілію, на самперед, авторів-упорядників програм і довідників з усіх регіонів України. А кількох “асів” — Терпилівського, Ляхова, Коломиїця, Каравая, Бондаренка і багатьох інших не знати просто неможливо.

Найбільше в пам’яті закарбувалися зустрічі, при підготовці однієї з своїх книг, з легендарною людиною — гравцем до-всеною “Динамо”, учасником “матчу смерті” в окупованому Києві Макаром Гончаренком. Був присутній також на присінній процедурі — врученій іому благодійної допомоги авіаремонтним заводом цивільної авіації. Вельми вдачний він був. Запам’яталися його слова: “Недарма все-таки прожив, якщо пам’ятає...” А скільки сьогодні таких ветеранів, колись вони приносили славу і радість для нас своєю грою, тепер ми зобов’язані підтримати їх.

— Що сьогодні найбільше хвилює вас як колекціонера і просто вболівальника?

Сьогодні для футболофілів важкі часи — потрібно вибирати — купити футбольну книгу чи щось життєво не-

обхідне. Хочу висловити особисту думку. Не розумію, як може продаватися чудова книжка Д.Аркадьєва “Динамо” Київ. “Відродження...” за 10-12 гривень? Або прекрасне видання С.Терпилівського і В.Воскресенського “1927-1997. Хронологічний довідник” за 70 гривень? І це при тиражі видання 10 тисяч при-мірників. Невже зможе, хоча і палкій уболівальник, футболофіл чи проста прихильник клубу, придбати для себе такий “безцінний” подарунок?

Цікавляється, чому відвідуваність матчів чемпіонату України в Києві низька. Яка може бути пропаганда, відданість справжнього уболівальника, який може бути “приплив” молодого покоління на трибуни, коли воно зовсім не знає славетних і драматичних подій в історії знаменитої команди. А чимало недоступних для нового ціні видань несуть цю інформацію.

Тільки кілька місяців тому знилизили ціни на квитки, а програми все ж такі дорогі та й не завжди їх випускають. Колекціонери і “зберігачі” історії поступово, дарують, “вимирають, як мамонти”. Залишають у колекціях найдорожче, по-в’язане з присіннім спогадом, та вже нічого нового купити не в смозі. І ніякі “Парамони” з “Диками” з таким ставленням до уболівальника і пропаганді футболу не зможуть заповнити трибуни.

А те, що колекціонери буквально “змітаються” інколи нашою міліцією біля стадіону під час міжнародних матчів! Приїздять з усіх куточків України справжні цінителі і вірні прихильники гри, автори-упорядників програм і довідників. Тільки завдяки їм можна придбати “самопальну” (альтернативну) програму — і тільки тому, що офіційної чому-неба.

Де, як не тут, можна отримати цікаву інформацію, де, як не тут, пропагується футбол? Але боляче інше — в будь-яку хвилину їх від стадіону можуть, м’яко кажучи, “попросити”. Хоча вівчевній, не один спортивний журналіст або працівник ФФУ саме тут придбав для себе потрібну літературу або атрибутику.

Уболівальники будуть, поки буде футбол, і я вірю в кращі часи.

Інтерв’ю взяв Анатолій КОЛОМІЄЦЬ.

На фото: О.Чуйко (праворуч) з учасником “матчу смерті” М.Гончаренком і очевидцем цього поєдинку О.Ясинським.

най телефон (0564) 38-60-19. Бажаючі можуть одержати повний перелік пропонованих видань (блізько 200 найменувань). Обов’язково надішліть у листі маркований конверт для відповіді.

Продою різноманітний футбольний матеріал: газети, журнали, програмки чемпіонатів і Кубка України, календарі-довідники, значки. Висилаю каталог. Прохання вказувати свої теми колекціонування. Листувати за адресою: Україна, 324005, м.Кривий Ріг, вул.Железнодовська, 6.65. МІЦЮК Евген Васильович.

Продаю значки серії “Дніпро” (Дніпропетровськ, Україна) в еврокубках. Усім бажаючим прохання листувати за адресою: Україна, 324005, м.Кривий Ріг, вул.Железнодовська, 6.65. МІЦЮК Евген Васильович.

КЛФП “Харків” проводить турнір з хокею-футболпрогнозу. Вкладайте конверт. 310081, м.Харків-81, Мерефянське шосе, 32/40. Стрелець Сергій.

Професійна ліга футбольпрогнозу запрошує взяти участь у турнірах з футбольпрогнозу. Конверт. 280027, м.Хмельницький-27, а/c 526.

Пропоную колекцію футбольних довідників і випуски газети “Футбол” (Москва). Олег КИСЕЛЬОВ, м. Нікополь, пр-т Електрометалургів, 19/2, кв. 60. Тел.: 2-67-25.

Ці видання, а також багато інших, зокрема: щорічники Ю.Ландера “ФУТБОЛ В УКРАЇНІ” (5-й, 6-й та 7-й випуски); 1-й та 2-й випуски енциклопедії “100 РОКІВ СВРОПЕІСЬКОГО ФУТБОЛУ”. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВІРНІ” (автор — Ю.Ландер); довідник “ФУТБОЛЬНІ КЛУБИ УКРАЇНИ В ЕВРОКУБКАХ. 1965-1998 рр.” (у 2-х книгорах) можна замовити за адресою: 324089, м. Кривий Ріг-89, а/c 1263, КЛФ. Контакт-

ній телефон (0564) 38-60-19. Бажаючі можуть одержати повний перелік пропонованих видань (блізько 200 найменувань). Обов’язково надішліть у листі маркований конверт для відповіді.

Ці видання, а також багато інших, зокрема: щорічники Ю.Ландера “ФУТБОЛ В УКРАЇНІ” (5-й, 6-й та 7-й випуски); 1-й та 2-й випуски енциклопедії “100 РОКІВ СВРОПЕІСЬКОГО ФУТБОЛУ”. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВІРНІ” (автор — Ю.Ландер); довідник “ФУТБОЛЬНІ КЛУБИ УКРАЇНИ В ЕВРОКУБКАХ. 1965-1998 рр.” (у 2-х книгорах) можна замовити за адресою: 324089, м. Кривий Ріг-89, а/c 1263, КЛФ. Контакт-

ній телефон (0564) 38-60-19. Бажаючі можуть одержати повний перелік пропонованих видань (блізько 200 найменувань). Обов’язково надішліть у листі маркований конверт для відповіді.

Ці видання, а також багато інших, зокрема: щорічники Ю.Ландера “ФУТБОЛ В УКРАЇНІ” (5-й, 6-й та 7-й випуски); 1-й та 2-й випуски енциклопедії “100 РОКІВ СВРОПЕІСЬКОГО ФУТБОЛУ”. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВІРНІ” (автор — Ю.Ландер); довідник “ФУТБОЛЬНІ КЛУБИ УКРАЇНИ В ЕВРОКУБКАХ. 1965-1998 рр.” (у 2-х книгорах) можна замовити за адресою: 324089, м. Кривий Ріг-89, а/c 1263, КЛФ. Контакт-

ній телефон (0564) 38-60-19. Бажаючі можуть одержати повний перелік пропонованих видань (блізько 200 найменувань). Обов’язково надішліть у листі маркований конверт для відповіді.

Ці видання, а також багато інших, зокрема: щорічники Ю.Ландера “ФУТБОЛ В УКРАЇНІ” (5-й, 6-й та 7-й випуски); 1-й та 2-й випуски енциклопедії “100 РОКІВ СВРОПЕІСЬКОГО ФУТБОЛУ”. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВІРНІ” (автор — Ю.Ландер); довідник “ФУТБОЛЬНІ КЛУБИ УКРАЇНИ В ЕВРОКУБКАХ. 1965-1998 рр.” (у 2-х книгорах) можна замовити за адресою: 324089, м. Кривий Ріг-89, а/c 1263, КЛФ. Контакт-

ній телефон (0564) 38-60-19. Бажаючі можуть одержати повний перелік пропонованих видань (блізько 200 найменувань). Обов’язково надішліть у листі маркований конверт для відповіді.

Ці видання, а також багато інших, зокрема: щорічники Ю.Ландера “ФУТБОЛ В УКРАЇНІ” (5-й, 6-й та 7-й випуски); 1-й та 2-й випуски енциклопедії “100 РОКІВ СВРОПЕІСЬКОГО ФУТБОЛУ”. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВІРНІ” (автор — Ю.Ландер); довідник “ФУТБОЛЬНІ КЛУБИ УКРАЇНИ В ЕВРОКУБКАХ. 1965-1998 рр.” (у 2-х книгорах) можна замовити за адресою: 324089, м. Кривий Ріг-89, а/c 1263, КЛФ. Контакт-

ній телефон (0564) 38-60-19. Бажаючі можуть одержати повний перелік пропонованих видань (блізько 200 найменувань). Обов’язково надішліть у листі маркований конверт для відповіді.

Ці видання, а також багато інших, зокрема: щорічники Ю.Ландера “ФУТБОЛ В УКРАЇНІ” (5-й, 6-й та 7-й випуски); 1-й та 2-й випуски енциклопедії “100 РОКІВ СВРОПЕІСЬКОГО ФУТБОЛУ”. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВІРНІ” (автор — Ю.Ландер); довідник “ФУТБОЛЬНІ КЛУБИ УКРАЇНИ В ЕВРОКУБКАХ. 1965-1998 рр.” (у 2-х книгорах) можна замовити за адресою: 324089, м. Кривий Ріг-89, а/c 1263, КЛФ. Контакт-

ній телефон (0564) 38-60-19. Бажаючі можуть одержати повний перелік пропонованих видань (блізько 200 найменувань). Обов’язково надішліть у листі маркований конверт для відповіді.

Ці видання, а також багато інших, зокрема: щорічники Ю.Ландера “ФУТБОЛ В УКРАЇНІ” (5-й, 6-й та 7-й випуски); 1-й та 2-й випуски енциклопедії “100 РОКІВ СВРОПЕІСЬКОГО ФУТБОЛУ”. НАЦІОНАЛЬНІ ЗВІРНІ” (автор — Ю.Ландер); довідник “ФУТБОЛЬНІ КЛУБИ УКРАЇНИ В ЕВРОКУБКАХ. 1965-1998 рр.” (у 2-х книгорах) можна замовити за адресою: 324089, м. Кривий Ріг-89, а/c 1263, КЛФ. Контакт-

ЕКСКЛЮЗИВ

МИКОЛА ФЕДОРЕНКО. ЧЕРЕЗ ТЕРНИ — ДО "ДНІПРА"

Микола Федоренко. Народився 31 липня 1955 року в місті Орджонікідзе Дніпропетровської області. Перший тренер — Микола Шариков. Виступав за команди: "Авангард" (Орджонікідзе), "Авангард" (Світловодськ), "Шахтар" (Донецьк), "Дніпро" (Дніпропетровськ), "Колос" (Нікополь), "Зірка" (Кіровоград), "Торпедо" (Запоріжжя). У складі команд-майстрів зіграв 425 матчів, забив 104 м'ячі.

Входив до складу олімпійської, другої та першої збірної СРСР. Чемпіон СРСР 1983 року, срібний призер 1979 року. Бронзовий призер 1978 року. Володар Кубка СРСР 1980 року.

На тренерській роботі з 1991 року. Тренував команди: "Зірка" (Кіровоград), "Сіріус" (Жовті Води), "Таврію" (Херсон), СКА (Новомосковськ), "Керамік" (Новоолександрівка), "Дніпро-2" (Дніпропетровськ). Входив до тренерського складу "Дніпра" при Кучеревському та Штанге. Із середини грудня 1998 року — другий тренер дніпропетровського клубу.

— Миколо Івановичу, у вас за плечима близьку футбольну кар'єру. Ви повний кавалер медалей всесоюзної першості, вигравали Кубок. Розкажіть про свою спортивну біографію.

— На початку 70-х років футбол був, напевно, наймасовішим видом спорту. Наприклад, у нас в Орджонікідзе багато молодих хлопців, серед яких були Таран, Гришик, Колядюк, тільки й мріяли, щоб потрапити в місцеву команду "Авангард", яка виступала лише на першість області. Мріяв про це і я. Але тренери місцевої команди не змогли, а може, не захотіли побачити в мені перспективного футболіста. Однак замість того, щоб ображатися чи сумувати, я сів в автобус і поїхав у Світловодськ. Там місцеву команду тренував Юрій Іванович Махно, котрого я й по-проходу мене "проглянути". Юрій Іванович зацікавився моєю персоною і по-рекомендував до юнацької збірної України, яка формувалася тоді під прапором київського "Динамо". Тренувальний збір проходив у Симферополі, народу зібралися багато. На футбольістів з периферії дивилися зверху. Але потім перші враження тренерів змінилися. Ці симферопольські збори були доленосями в моїй футбольній кар'єрі. Після них надходили запрошення з різних команд. Звали в Кіровоград, Запоріжжя, Рівне, Житомир, Донецьк. Звичайно, я без вагань обрав "Шахтар", який грав у вищій лізі.

Йшов 1973 рік. Два сезони провів серед дублерів, а в "основі" донецького клубу з'явився в дев'ятнадцятьрічному віці. Перша поразка. Ми поступилися "Чорноморцю" — 1:2. Та в наступному матчі проти "Пахтакора" за рахунку 0:0 вдалося забити переможний м'яч, після якого мене стали сприймати значно серйозніше...

— Але слава до вас прийшла 1979, коли ви стали найкращим бомбардиром гірників і одним з лідерів "Шахтаря..."

— Цілком згоден. Саме цього року мене внесли до списку 33 найкращих футбольістів країни. А постійну прописку в "основі" донецького клубу я отримав на рік раніше. Сезон 1979 року вважаю найбільш вдалим у футбольній кар'єрі. Тоді "Шахтар" вперше лідував у чемпіонаті все перше коло, випереждаючи київське "Динамо" та "Спартак". І лише за три тури до закінчення першості, поступившись в Москві "Спартаку" — 1:3, ми втратили золоті нагороди.

— Наступним кроком була збірна?

— Так. Уже під час чемпіонату 1979 року Валерій Лобановський запросив мене до збірної України, яка мала брати участь у сьомій спартакіаді народів СРСР. Турнір був представницький, у ньому грали збірні всіх союзних республік. По суті, це була генеральна репетиція перед московською Олімпіадою. Наша команда тоді посіла третє місце. До речі, саме тоді я на собі випробував, що означає тренуватися за системою Лобановського.

— І що це означає?

— Валерій Васильович — геніальний тренер. Ми, гравці, це знали й розуміли, а ось у Москві таке не всім подобалось. Столичні футбольні функціонери часто дорікали йому за своєрідну методику тренувального процесу, але Лобановський доводив свою правоту високими результатами. У нього

все було продумане, все зрозуміле. І ще одна характерна риса Лобановського: вражаюча пунктуальність. Наприклад, на передматчеву установку Валерій Васильович завіс приходив за кілька секунд до призначеної терміну. Що стосується тренувань, то, відверто кажучи, я до таких навантажень, тим паче в перерві чемпіонату, був не готовий.

— А яким чином ви потрапили до національної збірної?

— Вважаю, що в цьому мені допомогла стабільна та надійна гра в "Шахтарі", а також один цікавий момент. Пригадую, ми виступали в Москві проти столичних динамівців. Під завісу матчу я вийшов сам на сам з воротарем динамівців Гонтарем, показав усім, що буду бити, а в той час п'ятою віддав пас Соколовському. Гол виявився дуже краснивим. На цьому матчі був присутній тренер збірної Костянтин Бесков, котрий, напевне, звернув на цей епізод увагу. У всякому разі, відразу після матчу з динамівцями я був офіційно запрошений до Москви, в збірну, в складі якої зіграв два матчі. У першому ми перегралі болгар — 3:1, у другому — розгромили шведів — 5:1. Останній м'яч із цих п'яти — на моєму рахунку.

— Однак на Олімпійській ігри збірна поїхала без вас. Чому?

— Це був найважкий момент у моєму футбольному житті. Разом з командою я готувався до Олімпіади, пройшов усі збори і за всіма показниками входив до 22 кандидатів. Тоді на кожну позицію Бесков награвав двох футбольістів. Наприклад, мене пробували на одній позиції з Федором Черенковим, але за три дні до кінцевого визначення остаточного складу в тренувальній таборі команди приїхав Едуард Малофєєв і привіз Олександра Прокопенка, гравця моого амплуа. За тиждень до старта Олімпіади в нас відбулися збори, на яких і були названі місцеві футбольісти, які потрапили до збірної. Пригадую, в кімнаті стояла шарнірна дошка, на зворотному боці якої крейдою були написані імена щасливчиків. Коли Бесков після довгої промови перекинув дошку, то поряд із прізвищем Черенковом було написане прізвище — Прокопенко...

— Що відчули в той момент?

— Якусь спустошеність. Я підійшов до Костянтина Івановича і сказав, що відмовлюся зрозуміти те, що відбувається, що ціло вірів у його порядність як тренера і як людини. Бесков відповів мені так: "Я б дуже хотів, щоб ти на мене не ображався, є обставини, виці за мене". Наступного дня я поїхав з Москви. Разом з Чановим, котрий також не потрапив до збірної. Можливо, Віктору були тришки легше, адже на Олімпіаду замість нього поїхав його брат.

— Яким запам'ятався Бесков як тренер?

— Костянтин Іванович — яскрава особистість в футболі. Його основна тренерська концепція — гра з елементами імпровізації. Бесков проводив з футbolistами багато теоретичних занять, яким вдавалося створити в команді оптимальні умови, перебуваючи в яких гравець швидко розумів, що від нього вимагається.

— Миколо Івановичу, як ви, лідер "Шахтаря", 1982 року опинилися в "Дніпрі"?

— Переїхати в Дніпропетровськ мени запропонували Ємець та Жиздик, кот-

рих я знав ще по Нікополю. Пригадую, "Дніпро" та "Шахтар" літали на війні поєдинки одним маршрутом. Одного разу в аеропорті Алмати, наші шляхи перетнулись, і в мене в Емцем відбулася розмова. Відверто кажучи, тоді мені не хотілося залишити "Шахтар". Тому я не дав конкретної відповіді, сказавши, що подумаю. Домовились поговорити в кінці чемпіонату. На той час у багатьох гравців "Шахтаря" виникли непорозуміння з головним тренером гірників Віктором Носовим. Я також зрозумів, що не потрібний Носову, тому поїхав до Дніпропетровська.

— Але там у вас не одразу все налаштувалось?

— У "Дніпра" я зіткнувся з труднощами. Там було все для мене новим: і тренери, і футболісти, і традиції. Крім цього, в Москві, в матчі із "Спартаком", в одній із контратак був грубий Романцевим і отримав серйозну травму — перелом ключиці. Це зовсім вибило мене з колії. І хоча наступного, 1983, року вдалося разом з командою стати чемпіонами СРСР, у моїй долі разом з лівою ключицею поламалося що значно більше.

— Коли ви зрозуміли, що настав час покинути дніпропетровський клуб?

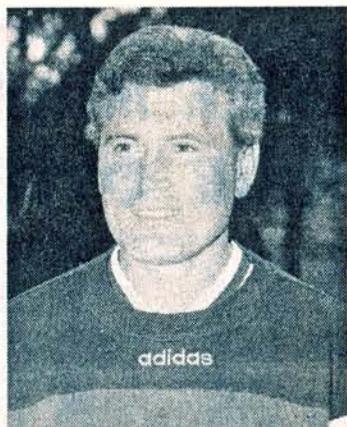
— Саме тоді заграли молоді дніпропетровці — Протасов, Литовченко, Таран, Багмут, Лютій, Чередник, Кузнецов. У поєдинні із досвідом таких футбольістів, як Надєїн, Погорєлов, Устимчик, Дамін, Серебрянський, Павлов, це допомогло заявити про себе на повний голос нашій молоді. А пішов я із "Дніпра" 1985 року. Перейшов до никопольського "Колоса", куди мене постійно кликав новий головний тренер Геннадій Лисенчук. Ніколи не шокував про цей перехід, навпаки, спогади залишилися пісні. Тренер мені довіряв, я був капітаном команди і багато забивав. А мені, до речі, спливав уже 33-рік. Після Нікополя півтора сезону провів у Кіровограді і один сезон — у запорізькому "Торпедо", де в свої 35 став чемпіоном України.

— А коли ви віршили спробувати себе в ролі тренера?

— Як грав у Кіровграді, тренер "Зірки" Іштван Шандор (за національністю угорець) розглядел в мені тренерські задатки. Більше того, запропонував допомагати йому. З цього часу я став готуватися до тренерської роботи. Відверто кажучи, я й раніше спостерігав за роботою тренерів, робив для себе діякі нотатки, лібонь, передбачав, що в житті це знадобиться. А якщо врахувати, що мені довелося співпрацювати з такими фахівцями, як Лобановський, Бесков, Базилевич, Носов, Сальков, Ємець, Лисенчук, Лемешко, то навчитися у цих людей тренерської роботи сам Бог велів.

— І коли ж уперше спробували застосувати свої теоретичні знання на практиці?

— Закінчив активну футбольну кар'єру і несподівано був призначений одним з тренерів "Дніпра". Тоді з командою працювали Кучеревський, а я допомагав Лисенку вчити дублерів. Однак після закінчення чемпіонату 1991 року Кучеревський сказав мені, що в зв'язку із скороченням тренерського штату я повинен залишити команду. Тому поїхав до Кіровограда. Місцева "Зірка" переживала не найкращі часи. Команди практично не існувало, був

лише президент і адміністратор. І я знатхненням взяся до своєї першої самостійної роботи. За короткий час вдалося створити непогану команду, однак місцева влада не хотіла вирішувати проблеми. Тому залишив Кіровоград і опинився в Жовтіх Водах. Місцевий клуб "Сіріус" грав у попередній лізі й став високі цілі. Однак мені надійшло запрошення очолити хорсіанську "Таврію", в якій загалом пропрацював один рік. З Херсона знову приїхав до Дніпропетровська. В той час "Дніпро" тренував Бернд Штанге.

— Що було нового для вас у роботі німецького спеціаліста?

— Штанге — справжній професіонал. Людина вимоглива та педантична. Він не любив повторювати двічі, тому ми намагалися все склопувати на лоту. Відверто, я чекав зустріті в особі німця досить жорстку людину, але коли співпрацювали, зрозумів, що помілівся. Штанге виявився людиною прекрасної душі. Те, чому я навчився у Штанге, мені не доводилося бачити в роботі наших фахівців. Особливо вразили його людські якості. Він з особливою добротою ставився до футбольістів, переймався їхніми проблемами, і не лише футбольними. Хлопці його дуже пожважали.

— А якою була ваша подальша доля?

— Бернд Штанге залишив команду. Залишив й і я. А коли в тренерському штабі пройшла чергова "тріска", згадали й про мене. Я став працювати з "Дніпром-2". Ця команда була сформована ще при Гроздному.

— Кого можете виділити серед молодих вихованців?

— Перш за все Калинченка, Телятникова, Шершуна, Валяєву і Матвеєву.

— Як правило, "Дніпро-2" повністю залишається за рахунок молодих хлопців, випускників футбольних шкіл. Чи існує зв'язок між цими спеціалізованими закладами та клубом?

— Безумовно. Перспективні вихованці футбольних шкіл міста поповнюють "Дніпро-2", а клуб обов'язково проводить за них взаєморозрахунки. Згадуючи молодих гравців, хочу подякувати дитячим тренерам, котрі в складних нинішніх умовах продовжують робити свою благородну справу.

— Як ви вважаєте, тренер футбольної команди повинен бути диктатором чи демократом? І який стиль керівництва вам більший?

— Вважаю, що необхідно шукати золоту середину. При цьому тренер повинен добре знати і "відчувати" своїх хлопців, щоб у потрібний момент правильно вплинути на ситуацію. Я за жорстку дисципліну, але без диктату.

— Що, на ваш погляд, чекає дніпропетровську команду в майбутньому?

— Нинішній сезон — чи не найгірший в історії "Дніпра". Звичайно ж, "Дніпро" варті країні долі, але тимчасові труднощі бувають у багатьох командах. Потрібний правильний вибір напрямку в створенні професійного тренерського штабу — дружного колективу однодумців у постановці навчально-тренувального процесу, комплектуванні та селекції. Будуть перемоги і будуть поразки — це футбол. Будуть успіхи і будуть прорахунки — це життя. Варто все це аналізувати, робити правильні висновки, працювати й вірити. Вірити в те, що наша команда обов'язково поверне собі минулу славу й поїде гдіні місце серед лідерів українського футболу.

Розмову вів
Олександр ПЕТРОВ.

